

Výroční zpráva Ministerstva zdravotnictví o činnosti v oblasti poskytování informací ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2019

Ministerstvo zdravotnictví je ústředním orgánem státní správy na úseku zdravotní péče a ochrany veřejného zdraví. Je také ústředním orgánem státní správy pro zdravotní péči a ochranu veřejného zdraví, zdravotnickou vědeckovýzkumnou činnost, zacházení s návykovými látkami, přípravky, prekursory a pomocnými látkami. Dále pro vyhledávání, ochranu a využívání přírodních léčivých zdrojů, přírodních léčebných lázní a zdrojů přírodních minerálních vod.

Ve smyslu ustanovení § 2 z. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) je vůči veřejnosti povinným subjektem. V souladu s § 18 z. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím tímto Ministerstvo zdravotnictví zveřejňuje výroční zprávu za rok 2019 o své činnosti v oblasti poskytování informací.

A. Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí

Celkový počet podaných žádostí o informace v roce 2019 byl **215** žádostí, které byly vyřízeny následovně:

o počet poskytnutých informací	176
o počet odložených žádostí o informace	22
o počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace	17
o počet vydaných rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace	8

Počet odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

o počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí	4
o počet podaných odvolání proti rozhodnutí o částečném odmítnutí	2
– ve 2 případech nadřízený orgán zrušil rozhodnutí a věc vrátil ministerstvu k novému projednání;	
– ve 4 případech byl postup ministerstva nadřízeným orgánem potvrzen.	

B. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

V roce 2019 byly vydány **3 rozsudky** týkající se povinného subjektu:

- Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 A 124/2018–36–39 ze dne 11. března 2019 (*opis – viz příloha 1 Výroční zprávy*).
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu v Praze č. j. 7 As 95/2019 – 29 ze dne 13. června 2019 (*opis – viz příloha 2 Výroční zprávy*).
- Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 6 A 155/2017- 61 ze dne 14.června 2019 (*opis – viz příloha 3 Výroční zprávy*).

C. Výčet poskytnutých výhradních licencí včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Ministerstvem zdravotnictví **nebyly** v roce 2019 poskytnuty výhradní licence.

D. Počet stížností podaných podle ustanovení § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody podání stížností a stručný popis způsobu vyřízení stížností

- o počet stížností: **11**

Důvody podání a způsob vyřízení:

- ✓ v 9 případech stížnost směřovala na způsob vyřízení žádosti o informace, z toho:
 - ve 4 případech vyřídilo Ministerstvo zdravotnictví stížnost v rámci autoremedury poskytnutím doplňující informace nebo vydáním rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti,
 - v 5 případech potvrdil nadřízený orgán postup povinného subjektu;

- ✓ ve 2 případech žadatel napadl výši úhrady, z toho:
 - v 1 případě nadřízený orgán potvrdil výši úhrady.

E. Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

Ministerstvo zdravotnictví v roce 2019 zpoplatnilo v souladu s ustanovením § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím zejména poskytnutí informací k žádostem, jejichž obsahem byly informace, které povinný subjekt obvykle nesleduje a jejichž vyhledání bylo časově mimořádně náročné. V menšině případů si příprava odpovědí vyžádala náročné zpracování a součinnost různých odborných útvarů úřadu. V roce 2019 bylo v souladu s § 17 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zpoplatněno 7 žádostí (celkové vyčíslení činí 56 225 Kč), ve 3 případech byla požadovaná částka uhrazena (celkem uhrazeno 7 700 Kč).

Příloha 1

Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 8 A 124/2018-36 ze dne 11. 3. 2019

Městský soud v Praze ve výroku I. rozhodl, že se žaloba podaná proti Ministerstvu zdravotnictví zamítá a ve výroku II. že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Opis podstatných částí rozsudku:

„Podanou žalobou žalobkyně brojí proti (...) rozhodnutí žalovaného (pozn. Ministerstva zdravotnictví), kterým žalovaný (pozn. Ministerstvo zdravotnictví) zamítl rozklad podaný žalobkyní proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále též jako „povinný subjekt“) ze dne 11. 7. 2018, č. j. MZDR 26556/2018-2/MIN/KAN, s tím, že rozhodnutím bylo porušeno právo žalobkyně na informace garantované čl. 17 Listiny základních práv a svobod. (...) předmětem její žádosti byly dva okruhy informací: a) dokumenty žalovaného, v nichž je zachycena informace o tom, že snahou žalobkyně je vyřizovat si účty se správními orgány, b) dokumenty žalovaného, z nichž vyplývá informace o tom, že snahou žalobkyně je vyřizovat si účty se správními orgány. (...) Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s totožnými námitkami žalobkyně vypořádal. Uvedl, že informace o tom, že snahou žadatelky (žalobkyně) je vyřizovat si účty se správními orgány není nikde žádným způsobem zaznamenána. Jednalo se pouze o poznámku uvedenou v rozhodnutí nad rámec jeho odůvodnění. 6. Žalovaný uvedl, že si tento názor vytvořil na základě předchozí činnosti žalobkyně (která je z logiky věci žalobkyni známa), jejíž podání se vyznačují neobyčejnou četností, vzájemným řetězením a svým zjevně účelovým charakterem; žalobkyně se dotazuje na obsah svých vlastních písemností, opakovaně zodpovězení týchž dotazů, zodpovězení dotazů, o nichž jí bylo již dříve sděleno, že ministerstvo požadovanými informacemi nedisponuje. Žalovaný má za to, že cílem žalobkyně je „trestat“ pracovníky ministerstva v souvislosti s její neúspěšnou snahou zabránit vydání souhlasného závazného stanoviska s trvalým užíváním stavby XY. Podle názoru žalovaného jde ze strany žalobkyně o systematické a dlouhodobé zneužívání práva na informace. S odkazem na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. Cdo 992/99, sp. zn. 21 Cdo 624/2001 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1Afs 107/2004-48, navrhl zamítnutí žaloby. 7. Mezi účastníky nebylo sporu a z obsahu správního spisu se podává, že žalobkyně žádostí ze dne 27. 6. 2018 vyzvala Ministerstvo zdravotnictví k poskytnutí všech dokumentů uvedeného ministerstva, v nichž je zachycena informace anebo ze kterých vyplývá informace o tom, že snahou žadatelky je vyřizovat si účty se správními orgány, ať již jsou jimi krajské hygienické stanice nebo Ministerstvo zdravotnictví. 8. Rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 11. 7. 2018, č. j. MZDR 26556/2018-2/MIN/KAN, byla žádost žalobkyně podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 z. č. 106/1999 Sb. odmítnuta. 9. Jak se podává z odůvodnění rozhodnutí, dřívějším rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. MZDR 25716/2018-3/PRO, byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí, jímž byla odmítnuta série žádostí žalobkyně podaných podle z. č. 106/1999 Sb., v závěru odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl: „(...) i z vlastní úřední činnosti mám za to, že snahou žadatelky je spíše vyřizovat si účty se správními orgány, ať už jsou jimi krajské hygienické stanice nebo ministerstvo.“ Povinný subjekt uvedl, že již užití slovního spojení „mám za to“ odůvodňuje závěr, že jde o názor zaujatý správním orgánem na cíl četných podání žalobkyně a část její korespondence

s ministerstvem. 10. Ministerstvo zdravotnictví s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a odbornou literaturu uvedlo, že povinnost k poskytnutí informací se nevztahuje na podávání dodatečných vysvětlení, stanovisek či následné vysvětlování a objasňování zaujatých názorů povinných subjektů v konkrétních věcech nad rámec informací obsažených v konkrétní listině, či nad rámec odůvodnění konkrétního rozhodnutí. Jelikož žalobkyně žádala o vysvětlení stanoviska ministerstva, resp. o vysvětlení jím zaujatého názoru na charakter jejích podání, jednalo se podle závěru povinného subjektu o dotaz na vysvětlení zaujatého názoru, které povinný subjekt není povinen poskytovat. 11. Proti rozhodnutí podala žalovaná rozklad (...) Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl podaný rozklad s tím, že zákonná povinnost k poskytnutí informací se nevztahuje na podávání dodatečných vysvětlení stanovisek či následné vysvětlování a objasňování zaujatých názorů povinných subjektů. 13. **Městský soud v Praze posoudil věc po právní stránce dále objasněným způsobem a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.** 14. Podle § 3 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb., informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. 15. Podle § 2 odst. 4 z. č. 106/1999 Sb., povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. 16. Ustanovení § 2 odst. 4 bylo do uvedeného zákona včleněno zákonem č. 61/2006 Sb. V důvodové zprávě k této novele se uvádí, že „povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracování takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Naopak, pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici, je povinen je poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů“ (sněmovní tisk č. 991, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 4. volební období 2002–2006, digitální depozitář, dostupné na www.psp.cz). 17. **Účelem § 2 odst. 4 z. č. 106/1999 Sb. je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace (právní či věcné expertízy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod.), jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat.** 18. V projednávané věci žalovaný v dříve vydaném rozhodnutí, vyjádřil osobní postřeh k aktivitě žalobkyně. Svůj názor, že si žalobkyně vyřizuje účty s povinnými subjekty, si vytvořil na základě předchozích četných podání žalobkyně, jimž se domáhala sdělení informací nejrůznější povahy. 19. **Městský soud v Praze shledal, že v dané věci je naplněn zákonný důvod pro omezení práva žalobkyně na informace.** V projednávané věci žalobkyně podala žádost o informace jako reakci na rozhodnutí, které obdržela, v níž požaduje ve své podstatě dovysvětlení, doodůvodnění názoru vyjádřeného v předmětném rozhodnutí. Jak uvedl

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10As 117/2014-64: „právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. **V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat „dovysvětlení“ toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny.**“ V projednávané věci žalobkyně vlastně brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. MZDR 25716/2018-3/PRO, v němž žalovaný použil formulaci: „(...) i z vlastní úřední činnosti mám za to, že snahou žadatelky je spíše vyřizovat si účty se správními orgány, ať už jsou jimi krajské hygienické stanice nebo ministerstvo.“ (...) **žalovaný postupoval správně, pokud posoudil žádost jako vysvětlení výstupu ze své činnosti a zaujatého názoru a podle § 2 odst. 4 zákona ji zamítl. Z uvedených důvodů proto Městský soud v Praze zamítl podanou žalobu jako nedůvodnou.**

Příloha 2

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 95/2019 – 29 ze dne 13. 6. 2019

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2019, č. j. 8 A 124/2018 - 36, rozhodl, že se žaloba zamítá

Opis podstatných částí rozsudku:

„Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 27. 7. 2018, č. j. MZDR 29233/2018-3/PRO, jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále též jako „povinný subjekt“) ze dne 11. 7. 2018, č. j. MZDR 26556/2018-2/MIN/KAN, kterým byla odmítnuta její žádost o poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 v návaznosti na § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „informační zákon“). Městský soud se ztotožnil se správními orgány, že žádost žalobkyně bylo možno odmítnout podle § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť žalobkyně se domáhala dovysvětlení, resp. doodůvodnění názoru vyjádřeného v dřívějším rozhodnutí (ze dne 27. 6. 2018, č. j. MZDR 25716/2018-3/PRO), což právní úprava neumožňuje (§ 2 odst. 4 informačního zákona a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014 - 64) (...) Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) včasnou kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný. Městský soud se nadto dopustil i nesprávného výkladu § 2 odst. 4 informačního zákona (...) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

Kasační soud posoudil rozsudek městského soudu optikou výše uvedených judikатурních závěrů a dospěl k závěru, že rozsudek není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Městský soud řádně vypořádal jádro žalobní argumentace. Postup městského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami mířícími do nesprávného právního posouzení. Podle stěžovatelky nebylo možno odmítnout její žádost o informace s poukazem na § 2 odst. 4 informačního zákona. Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Plně se ztotožnil se závěry správních orgánů a městského soudu.

Podle § 2 odst. 4 informačního zákona povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Jak vyplývá z judikatury k § 2 odst. 4 informačního zákona, „právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. **V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat „dovysvětlení“ toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny.**“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014 - 64).

Přesně takového dovysvětlení se však stěžovatelka domáhala. Ze spisu vyplývá, že stěžovatelka se předmětnou žádostí domáhala dovysvětlení závěru žalovaného vyplývajícího z dřívější odpovědi na její žádost o informace. K tomu viz argumentaci ve správních rozhodnutích, ve kterých se uvádí, že žádost stěžovatelky je reakcí na dřívější rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, neboť právě v něm se uvádí, že „snahou žadatelky je spíše vyřizovat si účty se správními orgány, ať už jsou jimi krajské hygienické stanice nebo ministerstvo.“ V nové žádosti, která je předmětem soudního přezkumu, pak stěžovatelka požadovala informace týkající se uvedeného závěru správních orgánů. Jak však vyplývá z uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014 - 64), jakož i z odborné literatury (viz níže), povinnost k poskytnutí informací se nevztahuje na podávání dodatečných vysvětlení, stanovisek či následné vysvětlování a objasňování zaujatých názorů povinných subjektů v konkrétních věcech. **„Účelem § 2 odst. 4 je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace (právní či věcné expertízy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod.), jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat.“** (Jelínková, J., Tuháček, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 2 odst. 4). Obdobně viz další odbornou literaturu, na kterou poukazovala i stěžovatelka (Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. C.H.Beck, 2016) podle které lze pod § 2 odst. 4 informačního zákona podřadit „žádosti požadující „(do)vysvětlení“ postupů či stanovisek povinných subjektů. Takové žádosti jsou často podávány jako vyjádření nespokojenosti s jinou aktivitou povinného subjektu, typicky žádost o sdělení, z jakého důvodu povinný subjekt vydal konkrétní rozhodnutí, proč se v rámci určitého materiálu nezabýval též určitým v žádosti uvedeným problémem, z jakého důvodu nebyl určitým způsobem činný apod. [srov. rozsudky NSS č. j. 6 As 18/2009-63, č. j. 2 As 4/2011-102, č. j. 10 As 117/2014-64; č. j. 6 As 18/2009-63 (1957/2009 Sb.NSS)].“

Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a městského soudu ani žádné další vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Nejvyšší správní soud se s rozhodnutími správních orgánů i soudu ztotožnil. Z tohoto důvodu nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatelky s jejich argumentací. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Příloha 3

Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 6 A 155/2017- 61 ze dne 14. 6. 2019

Městský soud v Praze ve výroku I. rozhodl, že se žaloba podaná proti Ministerstvu zdravotnictví zamítá a ve výroku II. že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Opis podstatných částí rozsudku:

„Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného (pozn. Ministerstva zdravotnictví) ze dne 7. 6. 2017, č.j. MZDR 26678/2017-2/PRO (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ústavu zdravotnických informací a statistiky ze dne 4. 5. 2017, č.j. UZIS/003773/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 15 odst. 1, § 2 odst. 3 a § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) ve spojení s ustanovením § 17 odst. 2 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní statistické službě“), a s ustanovením § 73 odst. 3 a 5 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), částečně odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informací, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. V žádosti o informace požádala žalobkyně o poskytnutí následujících informací o českých porodnicích: „pro každou porodnici za rok 2014 a rok 2015 i se jménem (názevem) porodnice: celkový počet porodů, počet císařských řezů, počet porodů za použití kleští, počet porodů za použití vakuumextraktoru, počet epiziotomií, počet porodů, které skončily poraněním hráze a/nebo čípku, počet porodů s epiziotomií, které zároveň skončily poraněním hráze a/nebo čípku, počet porodů koncem pánevním, počet porodů koncem pánevním, které proběhly vaginálně.“ (...)

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Podle ustanovení § 12 informačního zákona: „Všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.“ Podle ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona: „Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“ Podle ustanovení § 73 odst. 5 zákona o zdravotních službách: „Pro statistické a vědecké účely poskytuje statistický ústav z národních zdravotních registrů údaje pouze v podobě, ze které nelze určit konkrétní fyzickou nebo právnickou osobu. Statistický ústav je oprávněn žádat za poskytnutí těchto údajů úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením výpisů, kopií, s opatřením technických nosičů dat a s odesláním údajů oprávněnému subjektu podle odstavce 2. Statistický ústav si může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání údajů.“ (...)

V daném případě soud považuje za vhodné nejprve uvést, že povinný subjekt ani žalovaný neměly dle názoru jinou možnost než postupovat popsáním způsobem (tj. žádost o informace částečně odmítnout), neboť jsou dle ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu povinny postupovat v souladu se zákony, přičemž nemají jakoukoliv

pravomoc posuzovat soulad zákona s ústavním pořádkem. Existoval-li tedy zákonný důvod (ustanovení § 73 odst. 5 zákona o zdravotních službách) pro částečné odmítnutí žádosti o informace, resp. pro anonymizaci údajů o jednotlivých porodnicích, **byly správní orgány povinny podle tohoto ustanovení postupovat a v ničem tedy při posuzování žádosti žalobkyně nepochybily.** Soud se rovněž ztotožnil s názorem povinného subjektu, že zákon o zdravotních službách a zákon o státní statistické službě obsahují ve vztahu k informačnímu zákonu zvláštní úpravu týkající se dílčích aspektů poskytování statistických údajů a dalších informací. Zákon o zdravotních službách v ustanovení § 73 odst. 5 jednak stanoví, v jaké podobě může správce (v daném případě Ústav zdravotnických informací a statistiky) poskytovat údaje z NZIS, jednak stanoví, kdo má oprávněný přístup ke zpracovávaným údajům. Rovněž pak zákon o státní statistické službě ukládá subjektům vykonávajícím státní statistickou službu určité povinnosti, mimo jiné povinnost zajistit ochranu individuálních a důvěrných statistických údajů. Z téhož zákona pak vyplývá i povinnost ochraňovat údaje, zachovávat mlčenlivost a neposkytovat důvěrné statistické údaje k jiným než statistickým účelům bez písemného souhlasu subjektu údajů (ustanovení § 17 odst. 2 tohoto zákona). **Soud se tak ztotožnil se závěrem správních orgánů, že ustanovení § 73 odst. 5 zákona o zdravotních službách ve spojení s ustanovením § 17 odst. 2 zákona o státní statistické službě lze považovat za zvláštní důvod odmítnutí žádosti o informace, neboť informace, jejichž poskytnutí žalobkyně žádala, jsou svým charakterem důvěrné (konkrétní informace o počtu a okolnostech porodů v jednotlivých porodnicích).** Rovněž pak nelze pominout, že jednotlivé porodnice poskytují do registru údaje a data za předpokladu, že s nimi bude odpovídajícím zákonným způsobem nakládáno (...)
Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.